

Arrest

nr. 230 257 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat T. BARTOS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Campo Alegre, departement Huila in Colombia. U bezit zowel de Colombiaanse als de Venezolaanse nationaliteit. U woonde enige tijd in Neiva (departement Huila) en verhuisde later naar Bogota. Uw oudere broer Carlos Camilo was majoor bij de Colombiaanse luchtmacht. Begin jaren 1980 begon uw broer met drugshandel. In 1983 werd u beschoten door twee personen op een motor in Bogotá. Zij riepen dat de schoten voor uw broer bestemd waren. U raakte hierbij gewond. Vervolgens begaf u zich naar Venezuela. U werkte er twee jaar.

Vervolgens trok u naar de Verenigde Staten. U woonde in Jackson Heights, de Colombiaanse buurt in Queens, New York. U surveilleerde de aankomst van cocaïne die door uw broer via de Bahama's naar Florida werd gevlogen. In 1997 keerde u terug naar Colombia. Na een maand in Bogota reisde u voor de eerste keer naar België. U verbleef verschillende periodes van drie maanden, de geldigheidsduur van uw visum, in België. Rond 2000 leerde u uw voormalige partner kennen in Colombia. Zij raakte zwanger. Jullie wilden een beter leven voor jullie kind en reisden daarom naar België. In 2002 werd uw zoon A. M. geboren in Brussel. Sindsdien verbleef u de meeste tijd in België. U keerde wel nog voor korte periodes terug naar Colombia en Venezuela. U werd verscheidene keren veroordeeld in België voor onder andere valsheid in geschrifte en diefstal. U zat verscheidene gevangenisstraffen uit. Uw relatie liep op de klippen. Uw zoon woont nog steeds bij zijn moeder in Brussel. In 2012 overleed uw moeder. Drie maanden later werd uw broer, die ondertussen een belangrijke positie had verworven binnen het drugskartel van Cali, vermoord. U zat in deze periode het laatste deel van uw straf uit in de gevangenis van Ittre. Na het einde van uw straf werd u in 2013 naar Caracas, Venezuela gerepatrieerd. U vestigde zich bij uw ooms in San Antonio del Tachira, gelegen in Venezuela, vlakbij de Colombiaanse grens. Vandaaruit kon u gemakkelijk uw zus bezoeken die net over de grens in Barranca, Colombia, woonde. Zij vertelde u over de moord op uw broer. Uw moeder had haar appartement in Bogota nagelaten. De schoonfamilie van uw broer had de eigendomsdocumenten meegenomen. De weduwe van uw broer was naar de Verenigde Staten verhuisd. U begaf zich naar de schoonfamilie van uw broer in Cali om uw deel van de erfenis op te eisen. Deze familie onderhoudt banden met het drugskartel van Cali en heeft veel macht. Zij gaf aan dat u niets te eisen had. Indien u niet zou vertrekken, zou u hetzelfde lot als uw broer ondergaan. Vervolgens keerde u terug naar België. In oktober 2014 werd u in Brussel gearresteerd en meteen gerepatrieerd.

In februari 2015 ging u opnieuw naar de schoonfamilie van uw broer in Cali om uw deel van de erfenis van uw moeder, namelijk het appartement in Bogota, op te eisen. Wederom werd u met de dood bedreigd. In juni 2015 was u op de terugweg van uw zus in Barranca, Colombia, naar uw woonplaats in San Antonio del Tachira. U bevond zich in Cucuta, Colombia, niet ver van de Venezolaanse grens. U wachtte op de bus. Twee personen op een motor reden langs u. Zij keken u nadrukkelijk aan. Een weinig verder draaiden ze terug. De persoon achterop de motor haalde een pistool boven en loste drie schoten in uw richting. U wist nog snel weg te duiken achter een geparkeerde auto. U keerde meteen naar huis terug. U voelde zich niet langer veilig. Ook uw zus raadde u aan te vluchten. Ongeveer een week later nam u in Caracas het vliegtuig. Via Bogota en Mexico-stad vloog u naar Parijs.

U werkte een tweetal maanden in Parijs en kwam ten slotte opnieuw in België aan. Bij een toevallige controle in Brussel werd u herkend door een agent die bij een vorige arrestatie en repatriëring betrokken was. Hij stelde vast dat uw visum verlopen was. U werd opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum in Steenokkerzeel, van waaruit u op 5 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. In geval van terugkeer naar Colombia vreesde u vermoord te worden door de schoonfamilie van uw broer die banden had met het drugskartel van Cali. U woonde in Venezuela vlak aan de grens met Colombia. U haalde aan dat het niet moeilijk is om de grens over te steken en u te vermoorden in Venezuela. Met betrekking tot Venezuela verwees u nog naar het wijdverspreide criminele geweld aldaar. U wilde ook graag in België blijven om dicht bij uw zoon te leven. In het kader van uw eerste verzoek legde u twee Colombiaanse paspoorten, uitgereikt op 5 januari 1998 en op 5 oktober 2005, beide met een geldigheidsduur van tien jaar; uw Colombiaanse identiteitskaart; twee Venezolaanse paspoorten, uitgereikt op 13 juni 2011 en op 21 december 2013, met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw Venezolaanse identiteitskaart; uw Venezolaans rijbewijs en de medische kaart dat u geschikt bent om te rijden; alsook een Venezolaans inschrijvingsbewijs in de stad San Antonio del Tachira, d.d. 1 juli 2011 neer.

Op 23 februari 2016 werd uw eerste verzoek door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 14 maart 2016 werd u gerepatrieerd naar Caracas in Venezuela. U ging naar Bogotá, waar u een maand verbleef. U vernieuwde er uw Colombiaans paspoort. Vervolgens vertrok u naar Venezuela, waar u initieel bij een paar neven in San Antonio en San Cristóbal verbleef. Nadien ging u naar uw appartement in Caracas, waar u tot 1 september 2016 verbleef. Op 1 september 2016 werd u gearresteerd omwille van uw deelname aan een manifestatie tegen het regime. Uw appartement in Caracas werd in beslag genomen door de Venezolaanse politie. U werd 2,5 jaar vastgehouden in de gevangenis Las Tumbas in Caracas, in de gevangenis Tocoron in de buitenwijken van Caracas, en in de gevangenis van Aragua in Aragua. U zat in de gevangenis tot maart 2019, en verliet Venezuela illegaal om naar Bogotá in Colombia te gaan. U verliet Colombia op 27 september 2019 en u kwam op 28 september 2019 aan in Spanje, waarna u naar Frankrijk vertrok.

U kwam in België aan op 4 november 2019. Op 7 november 2019 werd u aangehouden door de politie wegens het begaan van een verkeersovertreding. Er werd door de politie vastgesteld dat u illegaal in het land verbleef en u de toegang tot het grondgebied was ontzegd. Op 12 november 2019 diende u een eerste volgend verzoek in. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u bij terugkeer naar Venezuela de Venezolaanse autoriteiten te vrezen als gevolg van uw politiek activisme. U zal moeten terugkeren naar de gevangenis of gedood worden. Bovendien is uw appartement in Caracas ingenomen door de politie. Met betrekking tot Colombia vreest u het drugskartel waarbij uw broer actief was. Bovendien hebt u er geen sociale zekerheid of werk. Ter staving van uw verzoek legt u uw Colombiaans paspoort, uitgereikt op 23 september 2019 met een geldigheidsduur van 10 jaar, uw Venezolaans paspoort, uitgereikt op 21 december 2013 met een geldigheidsduur van 5 jaar, twee Colombiaanse identiteitskaarten, twee Venezolaanse identiteitskaarten, uw Venezolaans rijbewijs en een Venezolaanse medische kaart dat u geschikt bent om te rijden, neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal op 23 februari 2016 afgewezen werd omdat u niet aannemelijk maakte dat u zich om redenen uit de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet terug kan vestigen in Venezuela om u aan uw problemen in Colombia te onttrekken. Nergens uit uw verklaringen bleek dat u in Venezuela ooit gericht geïnterviewd werd. Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u in Venezuela nooit moeilijkheden ondervond, noch met andere burgers noch met de autoriteiten. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U maakt immers niet aannemelijk dat u de Venezolaanse autoriteiten vreest omwille van uw politiek activisme in Venezuela.

Ten eerste dient opgemerkt dat u pas een eerste volgend verzoek indiende nadat u al anderhalve maand Venezuela had verlaten, nadat u al door Spanje en Frankrijk was gereisd en nadat u betrapt werd bij een verkeersovertreding. Toen u gevraagd werd waarom u zolang hebt gewacht om een verzoek in te dienen verklaarde u dat u geen verzoek hebt ingediend in Spanje of in Frankrijk omdat uw zoon in België is en omdat er in Spanje en Frankrijk al veel immigranten zijn waardoor uw kansen er geringer zijn (CGVS, p. 15).

Dit gedrag rijmt echter niet met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw stelling dat u reeds een aantal keer gerepatrieerd was en u schrik had om opnieuw gerepatrieerd te worden (CGVS, blz. 8) volstaat niet. Immers, van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Verder dient vastgesteld te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vermeend politiek activisme in Venezuela. In het kader van uw huidige verzoek stelde u in uw schriftelijke verklaring dat u sinds twee maanden voor uw arrestatie in Venezuela op 1 september 2016 politiek actief was en dat u lid was van de partij van Guaidó via uw neef (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de naam van de partij van Guaidó, verklaart u dat deze "Pro-Democracia" heet (CGVS, p. 9). Later verklaart u dat "Pro-Democracia" niet de partij van Guaidó is, maar dat dit een partij is die mee gaat protesteren met de partij van Guaidó (CGVS, p. 11). Wanneer u daarop nogmaals gevraagd wordt naar de partij van Guaidó verklaart u dat hij geen partij heeft en dat hij democratie wil (CGVS, p. 11). Van "Voluntad Popular", de partij die Juan Guaidó in 2009 oprichtte (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), bleek u nog nooit te hebben gehoord (CGVS, p. 15). Als voorganger van Guaidó identificeerde u "Leopoldo Gonzalez" waarvan u stelde dat hij in de gevangenis zat en op het punt stond vrij te komen. Uit informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat "Voluntad Popular" werd opgericht door Guaidó en Leopoldo López. Pas wanneer u geconfronteerd wordt met de mogelijkheid dat u zich vergiste met betrekking tot de familienaam van de medeoprichter van "Voluntad Popular" en de oppositieleider in september 2016, komt u tot de conclusie dat u zich inderdaad vergiste (CGVS, p. 12). Dat u de naam van de, volgens uw verklaringen, oppositieleider in september 2016 en tevens de medeoprichter van de partij waarvoor u, volgens uw verklaringen actief zou zijn geweest, verkeerd weergeeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw politieke activiteiten na uw terugkeer in Venezuela.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw lidmaatschap bij "Pro-Democracia" bijzonder twijfelachtig. U verklaart geen lidkaart te hebben gehad omdat dit daar verboden is en dat de politie je in elkaar kan slaan en arresteren omdat je activist bent (CGVS, p. 10). Gevraagd of niemand die lid is van een politieke partij een lidkaart heeft in Venezuela, bevestigt u dit niet. U insinueert daarentegen het tegendeel door te stellen dat anderen reeds bekend waren maar dat u persoonlijk bang was om een lidkaart in het bezit te hebben. Wanneer er vervolgens een verklaring wordt gevraagd voor het feit dat u niet over een lidkaart beschikt, wijdt u dit aan het feit dat u twee maanden na uw lidmaatschap al in de gevangenis zat (CGVS, p. 10).

Vervolgens is uw kennis over de politieke situatie op het moment van uw vermeend politiek activisme, ontoereikend. Gevraagd naar de oppositieleider op het moment van uw arrestatie, refereert u naar Leopoldo López (CGVS, p. 12). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, bevond Leopoldo López zich tussen februari 2014 en de zomer van 2017 in de gevangenis. Het is dan ook uitermate vreemd dat u hem als de leider van de oppositie in 2016 bestempelt. Ook aan uw beweringen inzake uw deelname aan drie manifestaties - twee kleine manifestaties in San Cristóbal en de manifestatie op 1 september 2016 in Caracas (CGVS, p. 11) - kan geen geloof worden gehecht. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, draaide de manifestatie op 1 september 2016 in Caracas specifiek om een herroepingsreferendum over de vraag of president Maduro aan de macht mocht blijven (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U wordt gevraagd waarover de betreffende manifestatie ging, waarop u verklaart dat Guaidó alle democratische partijen opriep om te protesteren tegen de overheid van Maduro (CGVS, p. 11). Wanneer u er op wordt gewezen dat de inzet van de manifestatie specifiek was, herhaalt u dat het een manifestatie tegen de overheid van Maduro was (CGVS, p. 12). Als er wordt geïnformeerd of er iets specifiek was dat de demonstranten vroegen, verklaart u vaagweg dat het belangrijk was om op straat te komen en daar allemaal samen te zijn (CGVS, p. 12). Wanneer u uiteindelijk geconfronteerd wordt met het ware opzet van de demonstratie op 1 september 2016, zegt u louter dat dat klopt en dat het referendum was om te protesteren tegen de overheid (CGVS, p. 12). De voorwaarden die aan dat referendum verbonden waren, 20% van de handtekening van de kiesgerechtigden verzamelen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), bleek u niet te kennen (CGVS, p. 12). Gezien uw gebrekkige kennis van deze manifestatie, kan er aan uw bewering hieraan deel te hebben genomen geen geloof worden gehecht.

Daarnaast roepen uw verklaringen over uw arrestatie en uw gevangenschap in Venezuela vragen op.

Zo verklaart u op 1 september 2016 gearresteerd te zijn en vervolgens 2,5 jaar in gevangenschap te hebben doorgebracht. In het Venezolaans paspoort, uitgereikt op 21 december 2013 met een geldigheidsduur van 10 jaar, dat u neerlegt, is er echter een stempel van binnenkomst in Venezuela op 5 december 2016 en een uitreisstempel van Venezuela van 12 december 2016 te zien. U wordt twee keer geconfronteerd met deze informatie, maar u blijft vasthouden aan uw verklaringen over uw gevangenschap (CGVS, p.8). Het feit dat u volhardt in uw stelling verhindert echter niet dat de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw gevangenschap als totaal ongeloofwaardig moeten worden bestempeld.

Tot slot is het bevreemdend dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw problemen in Venezuela. De documenten die u neerlegt hebben betrekking op uw identiteit en uw Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit, welke niet betwist worden. Deze documenten laten echter geenszins toe een actueel persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er redelijkerwijze worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten opzichte van Venezuela aannemelijk maakt.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.

Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel Irakese als de Venezolaanse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Venezuela, noch dat u in geval van een terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging

van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of verdrijving van betrokkene naar het land van nationaliteit, ten opzichte waarvan hij/zij geen vrees aanhaalt of ten opzichte waarvan de vrees niet bewezen/gegrond is (zie supra), het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving naar zijn ander land van nationaliteit (zie supra) het

nonrefoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vluchtelingen, evenals een "*duidelijke vergissing*", onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat (i) verzoeker zijn eerste volgend verzoek indiende nadat hij al anderhalve maand Venezuela had verlaten, (ii) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn vermeend politiek activisme in Venezuela, (iii) zijn lidmaatschap bij "Pro-Democracia" bijzonder twijfelachtig is, (iv) zijn kennis over de politieke situatie op het moment van zijn vermeend politiek activisme ontoereikend is, (v) zijn verklaringen over zijn arrestatie en zijn gevangenschap in Venezuela vragen oproepen, en (vi) hij geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aantoonde bij terugkeer naar Venezuela.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker een verklaring poogt te geven voor het feit dat hij anderhalve maand gewacht heeft, namelijk dat hij eerst wenste in België aan te komen omdat zijn zoon hier verblijft, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker een verzoek om internationale indiende nadat werd vastgesteld dat hij illegaal in het land verbleef en de toegang tot het land hem reeds eerder was ontzegd.

Hoe dan ook, de commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker zijn politiek profiel niet aannemelijk maakt waar in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *"Verder dient vastgesteld te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vermeend politiek activisme in Venezuela. In het kader van uw huidige verzoek stelde u in uw schriftelijke verklaring dat u sinds twee maanden voor uw arrestatie in Venezuela op 1 september 2016 politiek actief was en dat u lid was van de partij van Guaidó via uw neef (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de naam van de partij van Guaidó, verklaart u dat deze "Pro-Democracia" heet (CGVS, p. 9). Later verklaart u dat "Pro-Democracia" niet de partij van Guaidó is, maar dat dit een partij is die mee gaat protesteren met de partij van Guaidó (CGVS, p. 11). Wanneer u daarop nogmaals gevraagd wordt naar de partij van Guaidó verklaart u dat hij geen partij heeft en dat hij democratie wil (CGVS, p. 11). Van "Voluntad Popular", de partij die Juan Guaidó in 2009 oprichtte (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), bleek u nog nooit te hebben gehoord (CGVS, p. 15). Als voorganger van Guaidó identificeerde u "Leopoldo Gonzalez" waarvan u stelde dat hij in de gevangenis zat en op het punt stond vrij te komen. Uit informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat "Voluntad Popular" werd opgericht door Guaidó en Leopoldo López. Pas wanneer u geconfronteerd wordt met de mogelijkheid dat u zich vergiste met betrekking tot de familienaam van de medeoprichter van "Voluntad Popular" en de oppositieleider in september 2016, komt u tot de conclusie dat u zich inderdaad vergiste (CGVS, p. 12). Dat u de naam van de, volgens uw verklaringen, oppositieleider in september 2016 en tevens de medeoprichter van de partij waarvoor u, volgens uw verklaringen actief zou zijn geweest, verkeerd weergeeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw politieke activiteiten na uw terugkeer in Venezuela.*

Bovendien zijn uw verklaringen over uw lidmaatschap bij "Pro-Democracia" bijzonder twijfelachtig. U verklaart geen lidkaart te hebben gehad omdat dit daar verboden is en dat de politie je in elkaar kan slaan en arresteren omdat je activist bent (CGVS, p. 10). Gevraagd of niemand die lid is van een politieke partij een lidkaart heeft in Venezuela, bevestigt u dit niet. U insinueert daarentegen het tegendeel door te stellen dat anderen reeds bekend waren maar dat u persoonlijk bang was om een lidkaart in het bezit te hebben. Wanneer er vervolgens een verklaring wordt gevraagd voor het feit dat u niet over een lidkaart beschikt, wijdt u dit aan het feit dat u twee maanden na uw lidmaatschap al in de gevangenis zat (CGVS, p. 10).

Vervolgens is uw kennis over de politieke situatie op het moment van uw vermeend politiek activisme, ontoereikend. Gevraagd naar de oppositieleider op het moment van uw arrestatie, refereert u naar Leopoldo López (CGVS, p. 12). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, bevond Leopoldo López zich tussen februari 2014 en de zomer van 2017 in de gevangenis. Het is dan ook uitermate vreemd dat u hem als de leider van de oppositie in 2016 bestempelt. Ook aan uw beweringen inzake uw deelname aan drie manifestaties - twee kleine manifestaties in San Cristóbal en de manifestatie op 1 september 2016 in Caracas (CGVS, p. 11) - kan geen geloof worden gehecht. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, draaide de manifestatie op 1 september 2016 in Caracas specifiek om een herroepingsreferendum over de vraag of president Maduro aan de macht mocht blijven (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U wordt gevraagd waarover de betreffende manifestatie ging, waarop u verklaart dat Guaidó alle democratische partijen opriep om te protesteren tegen de overheid van Maduro (CGVS, p. 11).

Wanneer u er op wordt gewezen dat de inzet van de manifestatie specifiek was, herhaalt u dat het een manifestatie tegen de overheid van Maduro was (CGVS, p. 12). Als er wordt geïnformeerd of er iets specifiek was dat de demonstranten vroegen, verklaart u vaagweg dat het belangrijk was om op straat te komen en daar allemaal samen te zijn (CGVS, p. 12). Wanneer u uiteindelijk geconfronteerd wordt met het ware opzet van de demonstratie op 1 september 2016, zegt u louter dat dat klopt en dat het referendum was om te protesteren tegen de overheid (CGVS, p. 12). De voorwaarden die aan dat referendum verbonden waren, 20% van de handtekening van de kiesgerechtigden verzamelen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), bleek u niet te kennen (CGVS, p. 12). Gezien uw gebrekkige kennis van deze manifestatie, kan er aan uw bewering hieraan deel te hebben genomen geen geloof worden gehecht.

Daarnaast roepen uw verklaringen over uw arrestatie en uw gevangenschap in Venezuela vragen op. Zo verklaart u op 1 september 2016 gearresteerd te zijn en vervolgens 2,5 jaar in gevangenschap te hebben doorgebracht. In het Venezolaans paspoort, uitgereikt op 21 december 2013 met een geldigheidsduur van 10 jaar, dat u neerlegt, is er echter een stempel van binnenkomst in Venezuela op 5 december 2016 en een uitreisstempel van Venezuela van 12 december 2016 te zien. U wordt twee keer geconfronteerd met deze informatie, maar u blijft vasthouden aan uw verklaringen over uw gevangenschap (CGVS, p.8). Het feit dat u volhardt in uw stelling verhindert echter niet dat de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw gevangenschap als totaal ongeloofwaardig moeten worden bestempeld.

Tot slot is het bevreemdend dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw problemen in Venezuela."

Verzoekers argumentatie dat het waar is dat zijn verklaringen enkele onnauwkeurigheden inhouden, maar zijn uitlatingen over de manifestatie van 1 september 2016 niet ter discussie staan, kunnen bezwaarlijk de bevindingen ontkrachten. Van een Venezolaan die beweert politiek actief te zijn voor de oppositie kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij de naam van de partij kent van de oppositieleider Guaido, zeker wanneer hij dan nog voorhoudt actief te zijn voor de partij van Guaido. Voorts kan ook aangenomen worden dat wanneer een persoon met een politiek profiel wordt gevraagd wie de oppositieleider was op het moment van zijn arrestatie hij daar correct kan op antwoorden, en niet een leider noemt die op dat moment in de gevangenis zit. Ook kan verwacht worden dat verzoeker wanneer hij beweert deelgenomen te hebben aan bepaalde manifestaties op de hoogte is van de specifieke reden van deze manifestatie. Waar verzoeker voorhoudt dat hij maar een "simpele" manifestant is die veelvuldig actie heeft gevoerd ten gunste van Guaido, kan hij niet overtuigen aangezien mag verwacht worden dat verzoeker dan wel de partij van Guaido zou hebben gekend.

Waar verzoeker nog stelt dat zijn "gevangenzetting in Venezuela niet meer op losse schroeven (wordt) gesteld", dat enkel de duur ervan een onnauwkeurigheid inhoudt, kan hij ook hier niet worden gevolgd. In de eerste plaats weerlegt verzoeker niet dat hij geen enkel document neerlegt met betrekking tot de problemen die hij in Venezuela zou hebben gekend. Voorts dient te worden vastgesteld dat hij zijn beweringen over zijn politiek activisme en zijn detentie gedurende jaren niet aannemelijk heeft gemaakt middels coherente en geloofwaardige verklaringen. Integendeel, uit verzoekers paspoort blijkt dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn detentie niet overeenkomen met de stempel van binnenkomst en de uitreisstempel. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker het opgediste relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.4. Verzoeker klaagt zich erover dat in de bestreden beslissing enkel de situatie in Venezuela werd onderzocht terwijl hij over een dubbele nationaliteit beschikt, zodat het onderzoek niet volledig is.

De Raad wijst er op dat indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, de term land van herkomst elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit betekent. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Verzoeker heeft geen gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Venezuela aangetoond aangezien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt vervolgens correct de veiligheidssituatie van Venezuela onderzocht.

2.5. Zo verzoeker, onder verwijzing naar Human Right Watch, zeer algemeen stelt dat hem de subsidiaire bescherming moet toegekend worden en hij daarbij zou verwijzen naar de door hem aangehaalde problemen, kan niet ontkend worden dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten. Doch, verzoeker maakt zijn voorhouden profiel niet aannemelijk en de beoordeling dient te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU. De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en hij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten.

Wat de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing dienaangaande ongemoeid laat.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS